

ЕЛИН ПЕЛИН
ЧУДНАТА ТОРБА

chitanka.info

Живели някъде си на света един мъж и една жена. Мъжът посял просо и то се родило толко хубаво, че и до днес врабците за него приказват.

Но не щеш ли, отведнъж духнал вятър, зашумял, засъскал, просото оронил и отръскал.

Видял мъжът това нещастие, заплакал и казал на жена си:

— Ох, жено, жено, останахме без сладка просена каша.

— Слушай — казала му жената, — не плачи, ами иди при Ветровия баща, оплачи се от сина му и поискай помощ. Нека загубата ни плати.

Послушал я мъжът и тръгнал. Отишъл той при Ветровия баща, поклонил му се и рекъл:

— Добър ден ти, стари Ветре, по голяма работа ида при тебе.

Зашумял Вятърът.

— Кажи да чуя — рекъл.

— Така и така — почнал да разправя селянинът, — посях просо и се роди чудно. Но духна твоят син и го отърси. Аз съм беден и искам да ми се плати загубата.

— С какво да ти заплатя? — казал Вятърът, — У вятър и парите са вятър.

— С какво намериш за добре, Ветрьо.

Замислил се Ветровият баща, мислил, мислил и измислил:

— Ще ти дам една торба, селянино.

— За какво ми е торба, Ветрьо? Празни торби и дома висят, колкото искаш...

— Ще ти дам една торба — казал Вятърът, — ама такава торба, че като искаш да ядеш и пиеш, само ѝ кажи: „Отвори се, торбице!“, и тя ще ти даде каквото искаш и колкото искаш.

— Като е такава торба, ще я взема — зарадвал се селянинът.

— Пък като се наядеш, само ѝ кажи: „Затвори се, торбице!“, тя всичко ще прибере.

Селянинът взел торбата, благодарил, поклонил се и си отишъл.

Занесъл той торбата в къщи и почнал да се хвали на жена си.

— Гледай, жено, що донесох!

— Що донесе бре, мъжо?

— Торба.

— Че защо ти е торба? Слава богу, ний торба си имаме.

— Е, не е тая торба като нашите — казал мъжът, — тая торба само да ѝ кажеш: „Отвори се, торбице“, и ще ти даде ястия и пития, каквито искаш и колкото искаш. Да ядеш и да ти остане.

Жената тръгнала с кобилицата за вода, срещнала съседа си и му се похвалила:

— Моят мъж донесе такава и такава торба.

Кумът им чул за това чудо и казал:

— Ще ви дойда в неделя на гости.

Дошла неделя. Кумът изпълнил думата си и им отишъл на гости. Гледа в къщи — ни огън, ни кладенец, ни нещо приготвено и си казал: „С какво ли ще ме гостят?“

Домакинът свалил торбата от куката и казал:

— Отвори се, торбице!

Торбата се разтворила и в нея се показало какво не: разни баници, печени гъски, кюфтета, кисело мляко, ориз с прясно мляко и много още работи. На всичко отгоре няколко шишета червено вино.

Гостували, що гостували, яли, пили и пак им останало.

Върнал се кумът дома и разправил на жена си:

— Ей, жено, да видиш! Кумецът има такава и такава торба...

— Гледай чудо! — казала жената.

— Чудо не, ами чудо!

— Откъде е взел тая торба?

— Пък аз го и не попитах! Ще ида да узная.

Кумът се върнал пак при кумеца и го попитал:

— Откъде взе тая торба?

— Откъде? От Ветровия баща!

— Продай ми тая торба, кумец.

— Да прощаваш, куме, ама няма да ти я продам.

— Един чифт волове за нея ти давам.

— И два чифта да ми дадеш, пак я не давам.

— Два чифта ти давам.

— Не може.

— Три чифта взимаш ли?

— Казах не и не.

— Като е така, четири чифта волове ти давам за нея.

Селянинът се замислил, почесал се по врата и не знаел какво да прави. А жената стояла отстрана и му шепнела:

— Не са малко четири чифта волове, вземи ги бе, глупчо!

Селянинът се съгласил.

— Като е така, куме — рекъл, — дай воловете, на̀ ти торбата.

Взел той четири чифта волове, разорал полето, посеял просо и чака да се роди. И се родило онова просо, ама какво не — не само врабците, ами и синигерите още разправят за него.

Но не щеш ли, пак духнал вятър, пак отърсил просото.

Разплакал се селянинът.

— Ох, жено, жено, каква беда ни сполетя! Пак останахме без кашица.

— Не плачи, мъжо — утешила го жената, — не плачи, ами иди при Ветровия баща, та му се оплачи. Нека ни заплати загубата.

Селянинът тръгнал и пристигнал у Ветровия баща.

— Добър ден, Ветръо.

— От добро да се не избавиш, селянино!

— Дойдох да ти се оплача.

— Кажи да чуя.

— Твоят син пак ми отърси просото. Заплати ми загубата.

— С какво да ти платя?

— Дай ми, Ветръо, пак една торба като оная.

— Добре — казал Ветръо, — на̀ ти тая торба и като отидеш в полето, кажи: „Отвори се, торбице!“, и ще видиш какво ще произлезе.

Взел селянинът торбата и тръгнал. Като стигнал в полето и седнал да си почине, дощяло му се да похапне малко. Извадил той торбата от пазухата и казал:

— Отвори се, торбице!

Като се отворила торбата, че като изскочил един дървен чук из нея, че като почнал да маха въз селянина и да го удря по гърба, по главата и де свари. Едвам могъл бедният човек да каже: „Затвори се, торбице!“ — и да се спаси от чука.

Станал той, завързал торбата и я понесъл дома.

— Е, какво, човече — попитала жена му, — донесе ли торба?

— Донесох — казал жално селянинът.

— Дай, мъжо, да я видя!

Мъжът показал торбата.

— Също като другата — зарадвала се жената.

— Разбира се, че е съща!

— Ех, пак ще си заживеем честито — почнала да скача от радост жената.

— Само имай търпение, жено!

— Защо, мъжо?

— Погледни ми синините по главата!

— От какво са, мъжо?

— Торбата ще ти каже.

Бабата била много любопитна, взела торбата и казала:

— Отвори се, торбице!

Като се отворила торбата, че като изскочил оня ми ти чук, че удри бабата по главата, удри по гърба! Дръпнал ѝ един бой, какъвто тя и насън не била виждала. Едвам могла да каже: „Затвори се, торбице!“ — и да се спаси.

Чукът влязъл в торбата, селянинът я затворил и я окачил на куката.

— Какво, жено, хубаво ли ще живеем занапред? — попитал мъжът.

— Ох, лошо, човече, лошо! Още един път не ходи при Ветровия баща. Не чакай добро от другите.

Минало що минало време, жената отишла у кума си и почнала да се хвали:

— Е, куме, моят мъж пак се с такава торба сдоби.

— Ще ми я продадете, кумице!

— Не думай, куме... Това не ще да стане...

— Четири чифта волове давам...

— Като е така, добре.

Дал кумът воловете, вземал торбата и тръгнал радостно дома. Стигнал в къщи, извадил я и рекъл:

— Отвори се, торбице!

Като се отворила торбата, че като изскочил чукът, та забрал и него по главата, че удри, че удри... едвам се отървал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.